

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. (hierna: de vreemdeling),
2. de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, (hierna: de rechtbank) van 5 januari 2010 in zaak nr. 09/12523 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 maart 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 januari 2010, verzonden op 11 januari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd voor zover daarbij een verblijfsvergunning is geweigerd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 februari 2010, en de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op de hoger beroepen zijn de Vw 2000, het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.4. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van

4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.5. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.6. De vreemdeling heeft eerder, op 3 februari 2002, een aanvraag ingediend om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 7 januari 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 10 maart 2009 is van gelijke strekking als dat van 7 januari 2003, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is. De veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd ten opzichte van de veiligheidssituatie ten tijde van het besluit van 7 januari 2003. Niet op voorhand is uitgesloten dat deze verslechtering kan afdoen aan het besluit van 7 januari 2003 en de overwegingen waarop dat rust. Aldus is, zoals de rechtbank ook terecht heeft overwogen, sprake van nieuwe feiten en omstandigheden.

2.7. In de grief klaagt de staatsecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, hoewel de staatssecretaris doorslaggevende betekenis aan de afstemming van zijn beleid met het in de omringende landen van de Europese Unie (hierna: de EU) gevoerde beleid mag toekennen, dit niet betekent dat de staatssecretaris zonder kenbare motivering over het gewicht dat hij hecht aan de andere indicatoren, in dit geval in het bijzonder aan de indicator als vermeld in artikel 3.106, aanhef en onder a, van het Vb 2000, voorbij mag gaan en dat ook in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2008/25 (hierna: het WBV 2008/25) deze motivering niet is gegeven.

Daartoe voert de staatssecretaris aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen, heeft miskend dat, gelet op hetgeen in voormeld WBV is vermeld en in aanmerking genomen de ruime beoordelingsvrijheid die hem toekomt, voldoende gemotiveerd heeft overwogen waarom geen categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan wordt gevoerd. De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, zoals weergegeven in de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken, is in deze beoordeling betrokken, maar aan het beleid van de ons omringende landen is echter doorslaggevende betekenis toegekend. Voorts voert de staatssecretaris aan dat hij in dat kader niet nader behoefde te motiveren hoe hij de verschillende indicatoren heeft gewogen. Ook als de verslechterde

situatie in Afghanistan en de aard van het geweld - genoemd als eerste indicator in artikel 3.106 van het Vb 2000 - aanleiding zouden kunnen geven om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, kan aan het beleid van de omliggende landen doorslaggevende betekenis worden toegekend, aldus de staatssecretaris.

2.7.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan een vreemdeling, voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van de staatssecretaris van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge artikel 3.106 van het Vb 2000 zijn de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie, als bedoeld in voormeld artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d:

- a. de aard van het geweld in het land van herkomst, met name de ernst van de schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht, de mate van willekeur, de mate waarin het geweld voorkomt en de mate van geografische spreiding van het geweld;
- b. de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst indien en voor zover deze een graadmeter vormen voor de positie van de internationale gemeenschap ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, en
- c. het beleid in andere landen van de EU.

2.7.2. In het WBV 2008/25, waaraan het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2007 mede ten grondslag ligt, is vermeld dat, hoewel het ambtsbericht aangeeft dat de situatie in Afghanistan is verslechterd, geen aanleiding wordt gezien om een beleid van categoriale bescherming in te stellen. Hiervoor wordt doorslaggevend geacht dat, blijkens berichten van de minister van Buitenlandse Zaken van 12 maart en 17 september 2008, de ons omringende landen geen bijzonder beleid voeren ten aanzien van Afghaanse asielzoekers. Alleen België kent een bijzonder beleid voor asielzoekers uit bepaalde delen van Afghanistan. Gezien de hoge mate van homogeniteit van het beleid van de andere landen, wordt hieraan meer gewicht toegekend dan aan het gegeven uit het ambtsbericht dat de situatie in Afghanistan is verslechterd.

2.7.3. Naar aanleiding van het door de rechtbank in het kader van artikel 83 van de Vw 2000 gedane verzoek aan de staatssecretaris om te reageren op de bij de gronden van beroep van 9 juni 2009 overgelegde persberichten over Afghanistan en het ambtsbericht inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009 - waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd - heeft deze zich bij brief van 21 augustus 2009 op het standpunt gesteld dat, hoewel hij naar aanleiding van laatstgenoemd ambtsbericht nog geen beleidsstandpunt heeft geformuleerd, dit niet met zich brengt dat het vigerende beleid, zoals verwoord in het WBV 2008/25, niet meer van toepassing kan worden geacht. Hij heeft daarbij in aanmerking genomen dat de minister van Buitenlandse Zaken hem bij brief van 19 maart 2009 (DVP/AM-114/09)

heeft geïnformeerd omtrent het beleid dat de ons omringende EU-landen ten aanzien van Afghaanse asielzoekers voeren. De daarin vervatte informatie wijkt niet af van het reeds bekende beleid van die EU-landen, aldus de staatssecretaris.

2.7.4. De Afdeling verstaat hetgeen onder 2.7.3. is weergegeven aldus dat de staatssecretaris het in het besluit van 10 maart 2009 neergelegde standpunt - dat geen categoriaal beschermingsbeleid behoeft te worden gevoerd voor asielzoekers afkomstig uit Afghanistan - met toepassing van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 handhaaft, en dat hiervoor het beleid van de ons omringende landen van de EU doorslaggevend is.

2.7.5. Zoals de Afdeling reeds eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 april 2005 in zaak nr. 200500646/1; www.raadvanstate.nl), is niet voorgeschreven welk relatief gewicht aan de in artikel 3.106 van het Vb 2000 neergelegde indicatoren moet worden toegekend. Gelet daarop en gelet op de beoordelingsvrijheid die de staatssecretaris bij de aanwending - in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal - van zijn uitsluitend door het nationale recht beheerste bevoegdheid tot het voeren van een beleid van categoriale bescherming toekomt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid aan de afstemming van zijn beleid op het beleid in de omringende EU-landen doorslaggevende betekenis kan toekennen. Dit neemt echter niet weg dat de staatssecretaris ook de overige in artikel 3.106 van het Vb 2000 genoemde indicatoren in zijn beoordeling dient te betrekken. Bij de beoordeling van het beroep heeft de rechtbank met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 rekening gehouden met de door de vreemdeling overgelegde persberichten over Afghanistan en het ambtsbericht over dat land van maart 2009. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder 2.7.3. is weergegeven, heeft de staatssecretaris bij brief van 21 augustus 2009 er blijk van gegeven kennis te hebben genomen van de inhoud van voormelde stukken, doch hij heeft daarin geen aanleiding gezien zijn beleid te wijzigen.

De staatssecretaris behoefde bij de door hem aan de hand van artikel 3.106 van het Vb 2000 te verrichten beoordeling niet, zoals de rechtbank heeft geoordeeld, nader aan te geven welk gewicht hij daarbij aan de overige in dat artikel genoemde indicatoren heeft gehecht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2003 in zaak nr. 200302726/1; www.raadvanstate.nl), laat de beoordelingsvrijheid die de staatssecretaris bij de aanwending van zijn bevoegdheid tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid toekomt, niet toe dat hij in rechte gehouden wordt geacht om - al dan niet naar aanleiding van hetgeen door de vreemdeling is aangevoerd - gespecificeerd te motiveren op welke wijze de in artikel 3.106 van het Vb 2000 neergelegde indicatoren door hem in zijn beoordeling zijn betrokken. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De rechtbank heeft in het door de staatssecretaris op de voet van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 ingenomen standpunt ter zake van de door de vreemdeling aangevoerde feiten en omstandigheden als vermeld in 2.7.3. dan ook ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat het besluit van 10 maart 2009, voor zover daarbij een verblijfsvergunning op grond van

artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is geweigerd, onzorgvuldig tot stand is gekomen en een kenbare motivering ontbeert.

De grief slaagt.

2.8. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 10 maart 2009, gelet op het vorenoverwogene, alsnog ongegrond verklaren. Daarbij is in aanmerking genomen dat aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden niet wordt toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van voornoemd besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 5 januari 2010 in zaak nr. 09/12523;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

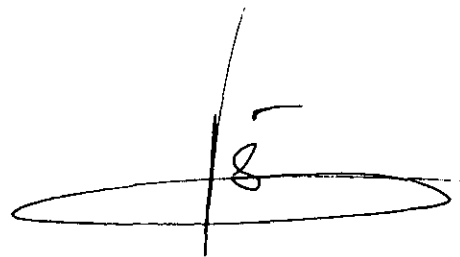
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 augustus 2010

347-550.

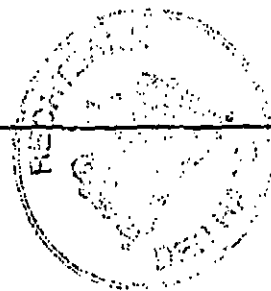
Verzonden: 17 augustus 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 09/12523

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

geboren op , van Afghaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.H.R. de Boer, advocaat te Utrecht,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. A.G. Agtersloot.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 10 maart 2009 heeft verweerder de herhaalde aanvraag van eiser van 20 september 2007 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 3 november 2009, waar eiser is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Eiser heeft op 24 januari 2002 een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aangevraagd. Op deze aanvraag is uiteindelijk bij besluit van 7 januari 2003 afwijzend beslist. Deze beslissing is met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 7 februari 2005 in rechte komen vast te staan. De onderhavige asielaanvraag van eiser merkt de rechtbank daarom aan als een herhaalde aanvraag, waarop het toetsingskader van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing is.

2.2 Bij de beoordeling van de onderhavige herhaalde aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd beperkt de rechtbank zich tot de vraag of eiser zich beroept op nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Daaronder moeten onder andere worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw),

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 2

behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

2.3 Voor de rechterlijke toetsing maakt het geen verschil dat het bestuursorgaan in de motivering van zijn beslissing buiten het (beperkte) toetsingskader van de nova is getreden. Gezien de jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld de uitspraak van 4 april 2003, JB 2003/139, moet artikel 4:6 van de Awb door de rechtbank ambtshalve getoetst worden.

2.4 De rechtbank stelt vast dat eiser in het eerste gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden en in het nader gehoor inzake opvolgende aanvraag een nieuw asielrelaas heeft afgelegd. Eiser heeft zich beroepen op feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan na het eerdere asielbesluit van 7 januari 2003. Voorts heeft eiser ter onderbouwing van zijn nieuwe relaas onder meer documenten overgelegd, die niet eerder overgelegd hadden kunnen worden. De rechtbank is van oordeel dat niet op voorhand worden uitgesloten dat de feiten en omstandigheden van het nieuwe asielrelaas en de in dat kader overgelegde documenten afdoen aan het eerdere asielbesluit. De rechtbank zal daarom dat nieuwe asielrelaas inhoudelijk beoordelen.

2.5 Eiser heeft aan de onderhavige asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst heeft te vrezen voor eertwaaak door familie van zijn overleden zwager, een Pashtun. Na diens overlijden begin 2006 is de zus van eiser gedwongen te trouwen met de broer van haar overleden echtgenoot. De zus heeft dat geweigerd en vanwege het stelsel van ongeschreven wetten, de zogeheten pashtunwali, is er een vete ontstaan tussen de beide families. Om die reden hebben de moeder, de zus en haar vier kinderen en twee broers van eiser Afghanistan verlaten.

2.6 Verweerder heeft zich hierover op het standpunt gesteld dat er wel een positieve overtuigingskracht uitgaat van de feiten van het asielrelaas, maar niet van de gestelde vrees die eiser aan de feiten van zijn relaas ontleent. De omstandigheid dat de zus van eiser weduwe is geworden en vanuit Pashtun gebruik nu met de broer van haar overleden echtgenoot moet trouwen, betekent niet automatisch dat eiser op voorhand en zonder uitzondering heeft te vrezen voor zijn dood.

2.7 De rechtbank stelt voorop dat verweerder bij de toepassing van zijn beleid ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas in een concreet geval beoordelingsruimte toekomt. De rechter moet die beoordeling terughoudend toetsen. De Afdeling heeft in zijn uitspraak van 21 juli 2009, JV 2009,378 echter geoordeeld dat bij de toetsing van de geloofwaardigheid van een asielrelaas onderscheid moet worden gemaakt in de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden en aan die gebeurtenissen ontleende vermoedens van de vreemdeling over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat. Bij de toetsing door de rechter van laatstbedoelde vermoedens is naar het oordeel van de Afdeling voor terughoudendheid geen plaats. Die vermoedens maken immers deel uit van de door de vreemdeling op die feiten en omstandigheden gebaseerde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1(A) Vluchtelingenverdrag of voor schending jegens hem van artikel 3 EVRM. Het

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 3

standpunt van verweerder over de gegrondheid van die vrees moet volgens de vaste jurisprudentie van de Afdeling door de rechter niet met terughoudendheid worden getoetst.

2.8 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser zijn gestelde vrees dat hij persoonlijk slachtoffer zal worden van eerwraak, niet aannemelijk heeft gemaakt. Verweerder heeft aan eiser mogen tegenwerpen dat niet inzichtelijk is geworden dat eiser dan wel zijn familieleden als gevolg van de weigering van de zus om te trouwen met haar zwager, incidenten hebben meegemaakt die de gestelde vrees voor eerwraak ondersteunen. De kopieën van de paspoorten en visa van zijn moeder, zijn zus en haar twee kinderen en twee broers, die eiser bij zijn aanvraag heeft overgelegd zeggen niets over de reden van vertrek van de familieleden uit Afghanistan en heeft verweerder daarom als onvoldoende bewijs van de hand mogen wijzen. Blijkens de verklaring van eiser tijdens het nader gehoor verblijft de familie momenteel in India. Voor eisers stelling dat zijn familie ook in India gevaar loopt vanwege de gestelde bedreiging door de familie van de overleden zwager, bieden de gedingstukken geen aanknopingspunten.

Uit de brief van 26 juni 2006 aan de Amerikaanse senator Snowe en de brief van 17 oktober 2006 aan de viceconsul van de Amerikaanse ambassade in Kaboel, die eiser bij zijn aanvraag heeft overgelegd, kan worden afgeleid dat de zus van eiser de bescherming wenst van de Amerikaanse autoriteiten, dat de broer van haar overleden echtgenoot met haar wil huwen en dat hij heeft gedreigd haar te doden als zij dat weigert. Blijkens de verklaring van eiser tijdens het nader gehoor hebben deze brieven betrekking op de zus van eiser, die in India verblijft. Uit deze brieven blijkt echter niet dat ook eiser problemen zal ondervinden als gevolg van de weigering van zijn zus om te trouwen met haar zwager. De naam van eiser komt in die brieven niet voor als mogelijk slachtoffer van eerwraak. De brieven leveren dan ook onvoldoende bewijs voor het asielrelaas van eiser. Eiser heeft voorts verwezen naar het ten tijde van het bestreden besluit geldende algemeen ambtsbericht van augustus 2007 van de Minister van Buitenlandse Zaken over de situatie in Afghanistan. In dat ambtsbericht is vermeld dat weduwen slechts mogen huwen met familieleden van hun overleden echtgenoot en daar zelfs regelmatig toe worden gedwongen. Naar het oordeel van de rechtbank levert deze passage van het ambtsbericht op zich zelf nog geen rechtvaardiging voor de gestelde vrees dat juist eiser bij terugkeer naar Afghanistan slachtoffer zal worden van eerwraak. Niet aannemelijk is geworden dat de familie van de overleden zwager specifiek naar eiser op zoek is. In dat verband merkt de rechtbank op dat eiser voor zijn komst naar Nederland zeven jaar buiten Afghanistan heeft verbleven. Eisers stelling dat hij bij terugkeer zal worden gebruikt als pressiemiddel voor zijn zus om alsnog met haar zwager te trouwen, heeft verweerder daarom, naar het oordeel van de rechtbank als louter speculatief ter zijde mogen schuiven.

2.9 Uit het vorenstaande volgt dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiser zijn vrees voor vervolging om slachtoffer te worden van eerwraak heeft gebaseerd op grond van louter eigen vermoedens en dat eiser die vermoedens op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Eisers asielrelaas ontbeert in zoverre dan een positieve overtuigingskracht. Verweerder heeft het relaas dan ook ongeloofwaardig mogen achten en aan eiser een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, en onder a, van de Vw mogen weigeren.

2.10 Eiser heeft in beroep voorts aangevoerd dat aan hem bescherming toekomt van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) vanwege de ernst van zijn medische situatie. Verweerder heeft zich hierover op het standpunt gesteld dat gelet op het advies van 21 oktober 2008 van het Bureau Medische Advisering (BMA) in het geval van eiser geen sprake is van een schending van artikel 3 van

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 4

het EVRM.

2.11 Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 11 augustus 2005 (JV 2005/367) kan blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), St. Kitts (RV 1997, 70) en Bensaid (JV 2001/103), uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die uitspraken slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.12 Het BMA-advies van 21 oktober 2008 vermeldt dat niet te verwachten is dat het staken van de behandeling zal leiden tot een onomkeerbaar proces, hoewel een nieuwe suïcide poging mogelijk is. Voorts vermeldt het advies van 21 oktober 2008 dat eiser kan reizen met dien verstande dat gezien de mogelijke suïcidaliteit begeleiding door een arts of SPV gewenst is. Verder vermeldt het advies dat psychiatrische behandelmogelijkheden en medicijnen voor eiser aanwezig zijn in Afghanistan. Gelet hierop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank mogen concluderen dat niet is voldaan aan het onder 2.11 genoemde criterium.

2.13 De rechtbank is van oordeel dat in de uitspraak van 7 april 2009 van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg waarop eiser zich heeft beroepen, verweerder geen grond heeft hoeven zien om de conclusies van het BMA advies van 21 oktober 2008 voor onjuist te houden. Daarbij laat de rechtbank meewegen dat de uitspraak van dat College ziet op een andere persoon dan eiser en uit die uitspraak niet volgt dat op grond van de erbarmelijke medische situatie in Afghanistan uitzetting naar dat land zonder meer in strijd is met artikel 3 EVRM. De vermelding in het BMA advies van 21 oktober 2008 dat het Mental Health Hospital in Kaboel niet in goede conditie is, laat onverlet dat blijkens datzelfde advies poliklinische behandeling in Afghanistan mogelijk is. De rechtbank merkt op dat het BMA advies is aan te merken als een deskundigenadvies waarvan verweerder bij de besluitvorming heeft mogen uitgaan. Daarbij heeft verweerder terecht betekenis toegekend aan het feit dat de BMA over voldoende actuele informatie beschikt over de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Eiser heeft geen medische gegevens of andere concrete aanknopingspunten aangedragen die aanleiding zouden geven voor twijfel aan de juistheid van het BMA advies.

2.14 Eiser heeft voorts betoogd dat verweerder zich er niet van heeft vergewist of continuering van de medische behandeling in een medische instelling of een behandelaar ter plekke, geregeld of gegarandeerd is. Hierover merkt de rechtbank het volgende op. Verweerder heeft in het verweerschrift uiteengezet op welke wijze kan worden voldaan aan de in het BMA advies gegeven reisvoorwaarden. Daarbij heeft verweerder zich over de fysieke overdracht en directe voortzetting van de behandeling laten voorlichten door zijn Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V). In dat kader is opgemerkt wordt dat medische overdracht wordt geregeld door DT&V nog voordat de fysieke overdracht plaatsvindt en dat, als de medische overdracht niet geregeld kan worden, de vreemdeling niet wordt uitgezet. De medische overdracht wordt geregeld door de Afdeling Bijzonder Vertrek van DT&V. Uitvoering van het BMA-advies betekent dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met een psychiater, een ziekenhuis of een psychiatrische kliniek in het land van herkomst en dat met hen afspraken worden gemaakt over de datum van overdracht en de wijze waarop de medische behandeling wordt overdragen. Indien aan alle in het medisch advies opgestelde

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 5

voorwaarden is voldaan wordt de vreemdeling overgebracht naar een uitzetcentrum, waar een vlucht wordt aangevraagd en alle benodigde (medische) informatie aan de Kmar wordt gestuurd ten behoeve van het briefen van de (medische) escorts. Naar het oordeel van de rechtbank kan op grond van het voorgaande niet worden geconcludeerd dat verweerder zich voorafgaande aan de aan beslissing tot afwijzing van de aanvraag van eiser om toelating en het daaraan van rechtswege verbonden rechtsgevolg van zijn uitzetting, zich er niet van heeft vergewist dat aan de gestelde voorwaarden van het BMA advies kan en zal worden voldaan. Voor zover sprake is geweest van onduidelijkheden in het BMA-advies, zijn deze hiermee in voldoende mate weggenomen. Niet geconcludeerd kan worden dat het besluit op dit punt onzorgvuldig is voorbereid of ondeugdelijk is gemotiveerd. Het betoog van eiser slaagt niet.

2.15 Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat de situatie in Afghanistan zo is, dat hem op grond van de Definitierichtlijn subsidiaire bescherming toekomt tegen schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.16 Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn – voor zover hier van belang – komt een onderdaan van een derde land die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 van de Definitierichtlijn en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, in aanmerking voor een subsidiaire beschermingsstatus.

Onder ernstige schade wordt volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn verstaan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.17 In het arrest van het Hof van 17 februari 2009 over de uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, van Definitierichtlijn, heeft het Hof antwoord gegeven op de prejudiciële vragen die de ABRvS had gesteld. In rechtsoverweging 43 staat:

“43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;*
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.”*

2.18 In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de ABRvS overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, uitsluitend bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 6

dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts heeft de ABRvS overwogen dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, in de zaak van NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (LJN: BF0248) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.19 Eiser heeft in verband met de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan verwezen naar de informatie in rapporten van onder andere de UNHCR, de VN Veiligheidsraad, de US State Department Country Report en de Senlis Council, uitgekomen na het algemeen ambtsbericht van augustus 2007. Eiser heeft bij zijn beroepschrift voorts verwezen naar de informatie in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009 en in een overzicht van persberichten van internet over veiligheidsincidenten die zich in de periode februari tot april 2009 in Afghanistan hebben voorgedaan. Voor zover de door eiser ingeroepen informatie is gedateerd na het bestreden besluit zal de rechtbank die met toepassing van artikel 83 van de Vw bij de beoordeling van het beroep betrekken.

2.20 De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd ten opzichte van de veiligheidssituatie ten tijde van de eerste afwijzing van de asielaanvraag van eiser bij besluit van verweerder van 7 januari 2003. Om die reden is sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, omdat niet op voorhand is uitgesloten dat de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan kan afdoen aan het eerdere besluit in zoverre dat ziet op toelating op de b-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw. Derhalve ligt ter beoordeling voor of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in Afghanistan, in het bijzonder in Kabul waar eiser zijn woon- en verblijfplaats had voorafgaand aan zijn vertrek naar Nederland, geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.21 Uit de door eiser overgelegde informatie over Afghanistan blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat het geweld in Afghanistan zich verder uitbreidt, onder andere naar het noordwesten van Afghanistan en in de richting van Kabul. De inhoud van de stukken geeft de rechtbank echter onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat in Kabul de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eiser louter door zijn aanwezigheid in Kabul een reëel risico zal lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat in Kabul geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.22 Het voorgaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw.

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 7

2.23 Eiser heeft zich met verwijzing naar de hiervoor onder 2.19 vermelde informatie over Afghanistan ook op het standpunt gesteld dat, gelet op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, voor Afghanistan een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is.

2.24 Verweerder heeft zich hierover in de brief van 21 augustus 2009 op het standpunt gesteld dat weliswaar sprake is van een verslechterde situatie in Afghanistan, maar dat dat niet zonder meer reden is tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan. Verweerder heeft hierbij verwezen naar het beleid dat ten tijde van het bestreden besluit van 10 maart 2009 van toepassing was en zoals neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (hierna: het WBV) 2008/25 van 27 oktober 2008. In het WBV 2008/25 is vermeld dat voor het beleid om geen categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan te voeren doorslaggevend is dat in de ons omringende landen geen sprake is van een bijzonder beleid voor Afghaanse asielzoekers. Alleen België kent een bijzonder beleid voor Afghanen uit het zuiden van Afghanistan. Gezien de hoge mate van homogeniteit van de informatie over het beleid van de andere landen, kent verweerder hier meer gewicht aan toe dan aan het gegeven uit het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2007 dat de situatie in Afghanistan is verslechterd. Hoewel verweerder naar aanleiding van het meeste recente ambtsbericht (nog) geen beleidsstandpunt heeft geformuleerd, brengt dit volgens verweerder niet mee dat het vigerende beleid van WBV 2008/25 geen opgeld meer kan doen. Verweerder wijst er in dit verband op dat de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 19 maart 2009 verweerder heeft geïnformeerd omtrent het beleid van derde landen ten aanzien van asielzoekers uit Afghanistan en dat die informatie niet afwijkt van het reeds bekende beleid van die derde landen, met inbegrip van dat van België.

2.25 Ingevolge artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb) zijn de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw:

- a. de aard van het geweld in het land van herkomst, met name de ernst van de schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht, de mate van willekeur, de mate waarin het geweld voorkomt en de mate van geografische spreiding van het geweld;
- b. de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst indien en voor zover deze een graadmeter vormen voor de positie van de internationale gemeenschap ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, en
- c. het beleid in andere landen van de Europese Unie.

2.26 Volgens vaste jurisprudentie van de ABRvS moet de vraag of een asielzoeker voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Ter zake daarvan komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel dat verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

2.27 Eiser heeft gedurende de beroepsprocedure informatie over de (ontwikkeling van de) algehele situatie en de veiligheidssituatie in Afghanistan overgelegd waaruit volgens eiser blijkt, hetgeen verweerder niet betwist, dat de situatie in Afghanistan steeds slechter is geworden. In de brief van 21 oktober 2009 en ter zitting heeft verweerder meegedeeld dat hij

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 8

bekend is met de door eiser overgelegde informatie over de situatie in Afghanistan, maar dat dit onvoldoende aanleiding heeft gegeven voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan. Met verwijzing naar het beleid zoals opgenomen in het WBV 2008/25 hecht verweerder doorslaggevende betekenis aan de omstandigheid dat de ons omringende landen, op België na, geen bijzonder beleid voeren ten aanzien van Afghaanse asielzoekers.

2.28 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de toelichting in de brief van 21 augustus 2009 ontoereikend gemotiveerd waarom ondanks de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan doorslaggevende betekenis wordt toegekend aan het ontbreken van bijzonder beleid voor Afghaanse asielzoekers in de ons omringende landen. Hoewel verweerder doorslaggevende betekenis aan de afstemming van zijn beleid met het in de omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid mag toekennen, betekent dit naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder zonder kenbare motivering over het gewicht dat verweerder hecht aan de andere indicatoren, in dit geval in het bijzonder aan de indicator als vermeld in artikel 3.106, onder a, van het Vb, voorbij mag gaan. Ook in het WBV 2008/25 is deze motivering niet gegeven. In zoverre ontbeert het besluit een kenbare motivering. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.29 Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit voor zover daarbij een verblijfsvergunning is geweigerd op grond van artikel 29, aanhef en onder d, van de VW. De rechtbank draagt verweerder daarom op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken. Ter voorlichting van partijen merkt de rechtbank het volgende op. In de voorafgaande overwegingen heeft de rechtbank de beroepsgrond van eiser dat het aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde standpunt van verweerder dat d-grond uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen. Verweerder heeft op dit punt dus ongelijk gekregen. Als verweerder wil voorkomen dat deze uitspraak op dit punt komt vast te staan, moet hij daartegen hoger beroep instellen.

2.30 De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Omdat aan eiser een toevoeging is verleend op grond van de Wet op de rechtsbijstand, moet verweerder op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb het bedrag van de proceskosten aan de griffier van de rechtbank betalen.

zaaknummer: AWB 09/12523

blad 9

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 10 maart 2009 voor zover daarbij een verblijfsvergunning is geweigerd op grond van artikel 29, aanhef en onder d, van de Verweerder;

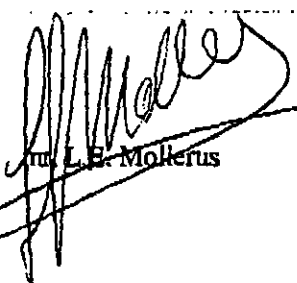
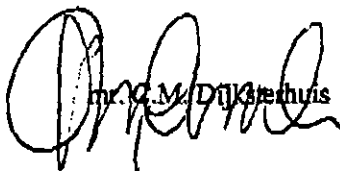
draagt verweerder op binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen, met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van het geding ten bedrage van € 644,- van eiser, te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht.

Aldus vastgesteld door mr. C.M. Dijksterhuis, als rechter en in het openbaar uitgesproken op 5 januari 2010.

De griffier:

De rechter:

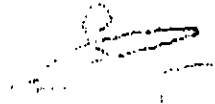

Mr. L. B. Mollerus
Mr. C. M. Dijksterhuis

Afschrift verzonden op:

11 JAN 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Voor Copie
bevatend de Griffier

Correspondentie uitsluitend:

Postbus 13319
3507 LH Utrecht

Bezoekadres:

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95

e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

mr. R. Vleugel

mr. S. Spans

mr. D. Gürses

mr. W. Boelens

mr. J.E. Jalandoni

mw. mr. M.H.R. de Boer

mw. mr. J.G.M. ter Avest

mr. J.M. Langenberg

advocaten

secretariaat
Els Oostrum
Leny Peeters

Afdeling Bestuursrechtspraak

▼ Raad van State

Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 's-Gravenhage

per post en per faxnr.: 070-3651380

ons kenmerk

uw kenmerk

Utrecht

/ IND Rijsbergen
20100057

0202.03.8008

5 februari 2010

BETREFT : APPELSCHRIFT

Inzake :
Verblijvende te : AZC, Pepinusbrug 2, 6102 RJ-Echt
Geboortedatum :
Nationaliteit : Afghaans
IND. nr. : 0202.03.8008

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

05 FEB 2010

ZAANKR. 201001390

AAN: V3

BEHANDELD: DD: PAR:

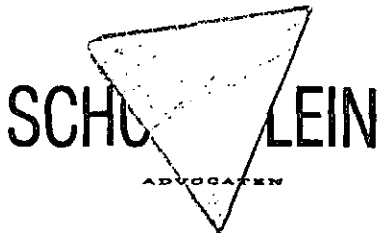
Appellant) kiest te dezer zake woonplaats te
Utrecht, postadres: Postbus 13319, ten kantore van Schoolplein Advocaten,
waarvan M.H.R. de Boer verklaart tot het indienen van het onderhavige
beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-
Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, sector bestuursrecht,
Vreemdelingenkamer, van 5 januari 2010, verzonden op 11 januari 2010, AWB-
nummer 09/12523.

Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 1).

In bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing
van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in
artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) gegrond verklaard, voorzover daarbij
een verblijfsvergunning is geweigerd op grond van artikel 29, aanhef en onder d,
van de Verweerder (zoals in het dictum is vermeld; bedoeld zal zijn de
Vreemdelingenwet, verder Vw).

Voor wat betreft het beroep gericht tegen de beslissing om appellant geen
verblijfsvergunning op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw te
verlenen heeft de rechtbank overwogen dat het besluit op dat punt onzorgvuldig
is voorbereid of ondeugdelijk is gemotiveerd.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie, verder te noemen verweerder, van 10 maart 2009 inzake appellant.

Tegen dat onderdeel heeft appellant de volgende grieven.

1 GRIEVEN

Appellant heeft tegen de uitspraak de volgende grieven.

1.1 Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.13 overwogen dat eiser geen medische gegevens of andere concrete aanknopingspunten aangedragen die aanleiding zouden geven voor twijfel aan de juistheid van het BMA-advies.

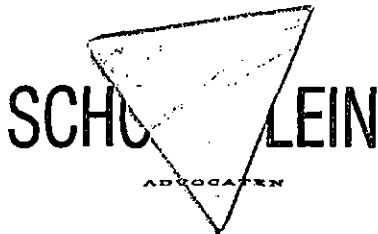
en
Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder in de uitspraak van 7 april van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, verweerder geen grond heeft hoeven zien op de conclusies van het BMA-advies van 21 oktober 2008 voor onjuist te houden. De rechtbank laat daarbij meewegen dat de uitspraak ziet op een andere persoon dan elser en uit die uitspraak niet volgt dat op grond van de erbarmelijke medische situatie in Afghanistan uitzetting naar dat land zonder meer in strijd is met artikel 3 EVRM.

Toelichting

De uitspraak van het CTG was overgelegd omdat het daarbij gaat om een vergelijkbare situatie, waarbij sprake was van een in het land van herkomst ontstane PTSS en in de uitspraak ook in het algemeen was gesteld dat een BMA arts die advies uitbrengt in verband met een te nemen beslissing op de vraag of de aanvrager van een verblijfsvergunning in staat is om naar het land van herkomst te reizen om daar een verblijfsvergunning aan te vragen zich begeeft op het gebied van de individuele gezondheidszorg. De zorgvuldigheid die de BMA arts jegens de betrokkene uit dien hoofde verschuldigd is kan meebrengen dat, indien in een individueel geval de gegevens in het dossier van de betrokkene gereede twijfel doen rijzen over de mogelijkheid van betrokkene om te reizen naar het land van herkomst of over de aan de betrokkene in het land van herkomst te leveren zorg/ te verkrijgen behandeling de arts nader onderzoek moet doen."

Er is slechts zeer algemeen door BMA gesteld dat er psychiatrische behandel mogelijkheden zijn en medicijnen aanwezig zijn. Dit staat echter in schril contrast met de melding in hetzelfde BMA-advies dat het Mental Health Hospital in Kaboel niet in goede conditie verkeert. Tevens was verwezen naar de informatie van de UK Home Office over de erbarmelijke medische situatie in Afghanistan.

Er is niet gebleken dat verweerder heeft voldaan aan de vergewisplicht

Schoolplein SA
3581 PX Utrecht

Er is niet onderzocht of er voor appellant ook daadwerkelijk medische zorg beschikbaar is en die ook adequaat is.

Voorts is het BMA-advies op nog een ander punt innerlijk tegenstrijdig. Enerzijds is vermeld dat niet te verwachten is dat het staken van de behandeling zal leiden tot een onomkeerbaar proces, terwijl anderzijds wordt geconcludeerd dat een nieuwe suïcidepoging mogelijk is.

In verband met de meeromvattendheid van de beschikking dient nader gemotiveerd en uitgelegd te worden, in hoeverre uitzetting in dit geval daadwerkelijk te realiseren is. Verweerder heeft hieraan niet voldaan.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep ook op het punt van artikel 3 EVRM gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u mij het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de Arrondissementsrechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. M.H.R. de Boer
gemachtigde

Bijlagen:

1. Afschrift uitspraak rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht van 5 januari 2010, AWB 09/12523,

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

- 8 FEB 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. E. Nardelli,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
van 5 januari 2010
met kenmerk AWB 09/12523

Inzake:

met IND-kenmerk 0202.03.8008
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. M.H.R. de Boer
advocaat te (3507 LH) Utrecht, Postbus 13319

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordawijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GB Den Haag

mr. J.M. Agherstoort
tel 070-779 7105
fax 070-779 5508

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, (verder: de rechtbank) van 5 januari 2010, verzonden op 11 januari 2010, met kenmerk AWB 09/12523 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 10 maart 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 10 maart 2009 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerder) van 20 september 2007 afgewezen.
- 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Staatssecretaris zal zijn grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grieven

- 3.1. De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.
- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.28 (pagina 8) van de aangevallen uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de toelichting in de brief van 21 augustus 2009 ontoereikend gemotiveerd waarom ondanks de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan doorslaggevende betekenis wordt toegekend aan het ontbreken van bijzonder beleid voor Afghaanse asielzoekers in de ons omringende landen. Hoewel verweerder doorslaggevende betekenis aan de afstemming van zijn beleid met het in de omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid mag toekennen, betekent dit naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder zonder kenbare motivering over het gewicht dat verweerder hecht aan de andere indicatoren, in dit geval in het bijzonder aan de indicator als vermeld in artikel 3.106, onder a, van het Vb, voorbij mag gaan. Ook in het WBV 2008/25 is deze motivering niet gegeven. In zoverre ontbeert het besluit een kenbare motivering. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging berusten ook de rechtsoverwegingen 2.29 en 2.30 op pagina 8 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. In de kern genomen verwijt de rechtbank de Staatssecretaris dat onvoldoende (kenbaar) is gemotiveerd waarom geen beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd voor Afghanistan. Met dit oordeel heeft de rechtbank miskend dat de in rechte te stellen motiveringseisen aan een beslissing om geen beleid van categoriale bescherming te voeren dienen aan te sluiten op het toepasselijke toetsingskader. Uw Afdeling heeft in diverse uitspraken dit toetsingskader nader uiteengezet.

Vgl: ABRS van 27 december 2006, 200605571/1 GV 2007/137)

- 4.2. In de zaak waarin de onder 4.1 genoemde uitspraak van Uw Afdeling is gedaan, ging het eveneens om de vraag naar de motivering van de beslissing om voor Afghanistan geen beleid voor categoriale bescherming te voeren. Naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 februari 2006 over de situatie in Afghanistan had de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de Tweede Kamer bij brief van 20 maart 2006¹ bericht:

"De algehele veiligheidssituatie in Afghanistan is zorgwekkend. Ik zie vanwege het beleid in de ons omringende landen geen reden een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers te voeren. Immers, uit het ambtsbericht blijkt dat België, Denemarken, Zwitserland en het Verenigd Koninkrijk geen speciaal beleid voeren en tengekeer mogelijk achten."

- 4.3. Uw Afdeling oordeelde in dit verband dat uit het ambtsbericht en de brief van de Minister van 20 maart 2006 bleek welke argumenten de Minister in hoofdzaak bepalend heeft geacht voor zijn keuze om in dezen aan te sluiten bij het ambtsbericht, te weten of sprake is van het van overheidswege voeren van een categoriaal beschermingsbeleid door een omliggend EU-land en/of door een EU-land met een vergelijkbaar asielpopulatie. Nadien heeft de bewindspersoon voor vreemdelingenzaken het beleid gehandhaafd dat geen beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd. In het WBV 2007/7 van 21 mei 2007² is naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2007 over Afghanistan opgemerkt dat de beleidsconclusies mede zijn gebaseerd op dit ambtsbericht en dat is besloten tot handhaving van beleid ten aanzien van Afghaanse asielzoekers. Het WBV vervolgt:

"Hoewel het ambtsbericht aangeeft dat de situatie in Afghanistan is verslechterd, wordt geen aanleiding gezien om een beleid van categoriale bescherming in te stellen. Hiervoor is doorslaggevend dat in de ons omringende landen geen bijzonder beleid voeren (lees: wordt gevoerd) ten aanzien van Afghaanse asielzoekers. Alleen België kent een bijzonder beleid voor asielzoekers uit het zuiden van Afghanistan. Gezien de hoge mate van homogeniteit van de informatie over het beleid van andere landen, wordt hieraan meer gewicht toegekend dan aan het gegeven uit het ambtsbericht dat de situatie in Afghanistan is verslechterd (zie C2/5.2.1 en C2/5.2.4)."

¹ Brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 20 maart 2006 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, TK 2005-2006, 19 637, nr 1029.

² Stcr. 30 mei 2007, nr. 101, p 11.

4.4. In het WBV 2007/33 van 26 oktober 2007³ is deze conclusie herhaald. Daarna is het WBV 2008/25 van 27 oktober 2008⁴ uitgebracht naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2007 over de situatie in Afghanistan. In dit WBV wordt opgemerkt dat, hoewel het ambtsbericht aangeeft dat de situatie in Afghanistan is verslechterd, geen aanleiding wordt gezien om een beleid van categoriale bescherming in te stellen, waarbij doorslaggevend wordt geacht dat blijkens berichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 maart en 17 september 2008, de ons omringende landen geen bijzonder beleid ten aanzien van Afghaanse asielzoekers voeren. Alleen België kent, aldus dit WBV, een bijzonder beleid voor asielzoekers uit bepaalde delen van Afghanistan. Gezien de homogeniteit van de informatie over het beleid van andere landen, wordt hieraan meer gewicht toegekend dan aan het gegeven uit het ambtsbericht dat de situatie in Afghanistan is verslechterd.

4.5. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de Staatssecretaris op deze wijze, gelet op de zeer ruime beoordelingsmarge die hem toekomt, voldoende gemotiveerd waarom geen beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd. De weergave van de algemene situatie in Afghanistan, zoals neergelegd in de ambtsberichten, is in de beoordeling betrokken, maar duidelijk is gemaakt dat het beleid van de ons omringende landen doorslaggevend is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen behoefde de Staatssecretaris niet nader te motiveren hoe de verschillende indicatoren zijn gewogen. Relevant is ook niet of naar het oordeel van de Staatssecretaris de verslechterende situatie in Afghanistan en de aard van het geweld, zoals genoemd in de eerste indicator in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb), op zich aanleiding zouden kunnen geven om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren.

Daarbij komt dat, ook als de eerste indicator tot de conclusie zou leiden dat een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd zou (kunnen) zijn, de Staatssecretaris aan het beleid van de omringende landen doorslaggevende betekenis mag toekennen.

Vgl: ABRS van 15 november 2005, 200504987/1 (JV 2006/15)

4.6. Voorts wijst de Staatssecretaris op de uitspraak van Uw Afdeling van 13 januari 2010, waarin Uw Afdeling wijst op de vaste jurisprudentielijn, waaruit volgt dat niet is voorgeschreven welk relatief gewicht moet worden toegekend aan de indicatoren die in ieder geval worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw. Voorts wijst Uw Afdeling in voornoemde uitspraak op de vaste jurisprudentie aangaande de ruime beoordelingsvrijheid die de Staatssecretaris toekomt inzake de vraag of aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid.

³ Stcrt. 7 november 2007, nr. 216, p. 12.

⁴ Stcrt. 5 november 2008, nr. 460.

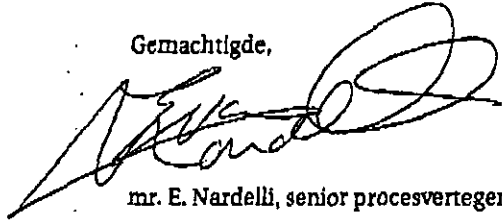
Uw Afdeling is in bedoelde zaak derhalve van oordeel dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat de Staatssecretaris bij de handhaving van het standpunt niet in redelijkheid aan de afstemming van zijn beleid met het in de ons omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid doorslaggevende betekenis heeft kunnen toekennen.

Vgl: ABRS van 13 januari 2010, 200907080/1 (www.raadvanstate.nl)

- 4.7. Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep ongegrond moeten verklaren.
- 5. Conclusie
- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 10 maart 2009 ingestelde beroepen.

Den Haag, 8 februari 2010

Gemachtigde,

mr. E. Nardelli, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

telefoon 070-7797105
telefax 070-7795506